THE CHURCH WEEKLY

Vol IX | SUNDAY 13 TH FEBRUARY 1955 | PRICE 2 ANNAS A COPY | NO. 7

THE CHALLENGE OF DISUNITY

By Georges Florovsky

The Very Reverend Georges Florovsky is Dean of St. Vladimir's Orthodox Theological Seminary and Adjunct Professor of the History and Theology of Eastern Orthodoxy at Union. As a delegate of the Russian Orthodox Greek Catholic Church in North America, a member of the advisory commission on the main theme, and a leader in Section I on Faith and Order, he was especially chosen to write on Section I at Evanston.

The Ecumenical Movement is an antinomical venture. Its ultimate aim and purpose is Christian Unity. But its starting point is Christian Disunity. There is an "ecumenical" problem precisely because Christendom is divided, and Christians are not in agreement with each other. Of course, "Unity" is not just a picus aspiration, or simply a distant "ideal" There is some "unity" even in the midst of the "unhappy divisions." In some sense all Christians belong together. All Christians are, in some sense, "united"—united in and through their common allegiance to the same Lord, Christ Jesus, and in and through their common obedience to the same Word of God. By its Constitution, the World Council of Churches is "a fellowship of Churches that accepts our Lord Jesus Christ as God and Saviour."

Yet, it would not be too strong to say it is an uneasy fellowship. Paradoxically enough, this common allegiance to Christ does not actually unite the "divided Christians. After all, they are still "divided;" and the strain of this dividedness is quite real. If there is "unity," it is a hidden unity; or at least, this "unity" is sorely compromised and obscured by manifold and various "schisms." It is precisely this "state of schism" that constitutes the major riddle and problem of Christian existence, and its major predicament. There should be no "division" among the Christians, because Christ Himself is never divided. And His Church is essentially One, and simply cannot be divided either. Yet as the matter of fact, there are many "churches," and they are neither actually "united" nor in "communion" with each other. "Unity" and "schism" are strangely intermingled in the Christian life.

I. BEFORE EVANSTON

The World Conferences on Faith and Order were initiated precisely to explore this paradoxical and enigmatic field, and to offer, in the light of the available information, some suggestions for practical steps towards an ultimate restoration of Christian Unity. The first two Conferences, Lausanne 1927 and Edinburgh 1937, were unable to come to any practical decisions. A comprehensive survey of the field has been made Existing "agreements" and "disagreements" between the "Churches," i e. actually "denominations," were duly and faithfully registered and a cognizance of the Roman Catholic positions was taken. The main conclusion of the Edinburgh Conference was, however, that a thorough study of the doctrine of the Church should be undertaken. A special study commission was established under the chairmanship of Dr. Newton R. Flew (Wesley House, Cambridge). The work of this Commission was handicapped and delayed by the war. Only in 1952 could it submit its report with some source material to the Third World Conference on Faith and Order that met at Lund, Sweden, in Aug. 1952.

In the mean time, the Faith and Order organization has been integrated into the newly formed World Council of Churches. The First Assembly of the World Council at Amsterdam, 1948, had to deal with the unfinished theological business of Ediuburgh. Section I of the Amsterdam Assembly adopted the report of its drafting committee, in which some important points were sharply made. It was quite obvious that in the field of Ecclesiology there was an unresolved tension between two different trends of conviction (it was suggested that, as the matter of fact, there were three distinctive trends). These two trends could not be adequately labelled but could be for practical purposes described as "catholic" and "evangelical." It was further discovered that this tension cut across the historical boundaries of denominations and again was not restricted to the Ecclesiological field alone.

These findings of Amsterdam were carefully scrutinized at Lund. A new method was suggested. Instead of continuing a survey of "agreements" and "disagreements," it was decided to initiate a systematic exploration of the Ecclesiological doctrine, on the basis of Scriptural evidence and in the light of the living tradition of different

"Churches." It was decided that this new study had to be pursued in the perspective of Christology and in connection with the doctrine of the Holy Spirit. A new theological commission was appointed that had to work in two sections, one in Europe (under the chairmanship of Bishop Anders Nygren, Lund. Sweden), another in America (under the chairmanship of Dr. Robert Calhoun, Yale Divinity School) The title of the Commission was "On Christ and the Church."

The first meeting of the American section, with the participation of some individual members of the European group, took place at Evanston in August a few days before the General Assembly of the World Council. It was a fruitful and promising meeting, a kind of a theological get-together. It is almost impossible to summarize the lively discussion that went on for several days. The commission agreed on a comprehensive program of study. Various topics were assigned to individual members. And it is expected that the American section will meet again next June to discuss the prospective papers.

On the other hand, Lund decided that the Evanston Assembly had to continue the discussion of the Faith and Order issues. The theme for discussion was formulated at Lund as follows: "*Our Oneness in Christ and Our Disunity as Churches.*" In fact, it was precisely the main ecumenical" problem that was offered for discussion—or should we say, the main *ecumenical paradox?* The fact of the World Council itself testifies to the existence of a *certain* unity, and yet the 'Churches' are separated from each other. What is the actual meaning of this paradoxical situation; and what can be done for the situation in "Churches."

II. THE EVANSTON STATEMENT

Two documents were submitted to the Evanston Assembly by the Working Committee of the Faith and Order Commission: on one hand, a "factual survey" prepared by Dr. Robert Nelson, the Secretary of the Commission; on the other, a draft of the "working paper" to be used as a starting point of the discussion in the Faith and Order Section of the Assembly. Both documents were prepared much in advance and submitted for criticism to the Working Committee at its meeting at Bossey, Switzerland, in August 1953. The factual survey was printed some months before the Assembly and is easily available (see *The Christian Hope and the Task of the Church, Harpers, New York 1954*). It is a fair and comprehensive statement on the existing situation in Churches."

The "working paper" proved to be a controversial document. It was vigorously debated by the Working Commitee that was unable to adopt any definite text. The minutes of the Bossey meeting were published (Faith and Order Commission Papers No. 17), and there is no need to retell the story. The tension was precisely the same as at Amsterdam. The new complication was that the conflicting trends were unequally represented both in the constituency of the World Council and in the composition of its commissions. Thus, the unfortunate problem of a prospective "majority vote" had to be faced quite seriously. It was obvious that in the questions of belief and conviction there was no room for a majority vote." And, on the other hand, it was hardly possible to contend that "Protestants" are a "Christian majority," although possibly they were a predominant group in the Ecumenical Movement. All attempts to produce an agreed statement, on behalf of the Working Committee and for the use of the Assembly Section I, finally failed, and the definitive paper was still rather one-sided. At the Assembly the topic for discussion was presented by three speakers, Bishop Nygren, Dr. Florovsky, and Dr. Devadutt. In a sense it was a fair representation of the three main trends in the Ecumenical fellowship: Historical Protestantism. "Catholicism," and Free Church.

The "working paper" itself was a lengthy document. It is impossible to paraphrase it briefly, especially because the final draft was a drastic condensation of the original text so that almost every sentence was important. In brief, the main contention of the document was that the Church of Christ being inseparable from her Head and Lord was one and therefore could not be divided, and thus some "action of faith" could and should be considered in order to show the basic unity in spite of all existing disagreements. No practical proposal was included, but the general leaning of the document was definitely "evangelical."

There was no adequate time for discussion in Section I. The section

(Continued on page 10)

നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണം. 16.

തിരുമനസ്സായപ്രകാരം
"സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങി"

(ഡീക്കൻ എം. വി. ജോർജ്ജ് എം. എ. ബി. ഡി.)

സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു കരേറുവാനാണ് എല്ലാവരുടെയും ആഗ്രഹം. കയറിയാൽ അവിടെ നിന്നിറങ്ങുവാൻ മടിക്കാത്തവർ ആരും കാണുകയില്ല. പണ്ടു് പാപപങ്കിലമായ ജീവിതം നയിച്ച ഒരുവനോടും അവന്റെ നിത്യത എവിടെ കഴിക്കുമെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അവന്റെ കുബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു് അവൻപറഞ്ഞ രസാവഹമായ മറുപടി ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. അവൻ തന്റെ വൃത്തികെട്ട തലപ്പാവു് സ്വർഗ്ഗത്തിനുള്ളിലേക്കു എറിയുമെന്നും അതു സ്പർശിക്കുന്നതിനു് സ്വർഗ്ഗവാസികൾ തുനിയുകയില്ലെന്നും അതു് എടുത്തു കൊണ്ടു പോകാൻ അവനോടു് ആജ്ഞാപിക്കുമെന്നും അങ്ങനെ ഉള്ളിൽ കയറിയാൽ പിന്നീടു് പുറത്തിറങ്ങുകയില്ലെന്നുമുള്ളതാണു് അവന്റെ ദിവാസ്വപ്നം. അങ്ങനെ സൂത്രത്തിൽ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവനു് സ്വർഗ്ഗവും നരകതുല്യമായിരിക്കുമെന്നു് ആ മടയൻ ചിന്തിച്ചില്ല. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കയറിയാൽ അവിടെത്തന്നെയിരിക്കുവാൻ തോന്നുമെന്നു് അവൻ വിചാരിച്ചതിൽ ഒരു സത്യമുണ്ടു്. നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുമശിഹാ നമുക്കു വേണ്ടി ചെയ്ത പരമത്യാഗത്തിന്റെ അത്യുച്ച കോടിയായി ക്രൂശിനെ എല്ലാവരും പരിഗണിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയതു തന്നെ ഒരു നിസ്തുലത്യാഗമാണെന്നുള്ളതു് നാം പലപ്പോഴും വിസ്മരിച്ചു കളയുന്നു. പൌലൂസ് ശ്ലീഹായുടെ ഭാഷയിൽ അവൻ ദൈവരൂപത്തിലിരിക്കെ ദൈവത്തോടുള്ള സമത്വം മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊള്ളണം എന്നു വിചാരിക്കാതെ ദാസരൂപം എടുത്തു് മനുഷ്യസാദൃശ്യത്തിലായി തന്നത്താൻ ഒഴിച്ചു വേഷത്തിൽ മനുഷ്യനായി വിളങ്ങി തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി മരണത്തോളം, ക്രൂശിലെമരണത്തോളം തന്നെ അനുസരണമുള്ളവനായിത്തീർന്നു". ഫിലിപ്പിയർ 2:6—8 ഈ വാക്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനു് Kenosis theory (തന്നത്താൻ ഒഴിച്ച Emptied Himself എന്ന സിദ്ധാന്തം.) വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. തന്റെ താഴ്മയുടെ പല പടികൾ ഈ വാക്യങ്ങളിൽ കാണാം. മാലാഖമാരെക്കാൾ താണു് മനുഷ്യനായി എന്നു മാത്രമല്ല തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി എന്നതുമല്ല, ക്രൂശിലെ മരണത്തോളം ഇറങ്ങി വന്നു എന്നുള്ളതത്രേ പരമമായ ത്യാഗം.

എന്തിനു വേണ്ടിയാണു് താൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയതു്? തന്മൂലം മാത്രമേ നമ്മെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു കയറ്റാൻ സാധിക്കയുള്ളു എന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ. നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശു സമ്പന്നൻ ആയിരുന്നിട്ടും അവന്റെ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ സമ്പന്നർ ആകേണ്ടതിന് നിങ്ങൾ നിമിത്തം ദരിദ്രനായിത്തീർന്ന കൃപ നിങ്ങൾ അറിയുന്നുവല്ലോ. (11: കോരിന്ത്യർ 8; 9) സ്വമനസാലേ യേശുമശിഹാ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ മനുഷ്യനായി സഞ്ചരിക്കുകയും അവരെ ദൈവമക്കളാക്കിത്തീർക്കുവാൻ വഴി തെളിക്കയും ചെയ്തതുപോലെ ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിക്കും അവനവന്റെ ചെറു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു് സ്വമനസ്സാ താണിറങ്ങേണ്ട കടമയുണ്ടെന്നും ഈ ഭാഗം നമ്മെ ഓർപ്പിക്കുന്നു. ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ അപ്രകാരം അനേകരെ ധന്യരാക്കി. "ആരും അറിയാത്തവർ എന്നിട്ടും എല്ലാവരും നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നവർ! മരിക്കുന്നവർ എന്നിട്ടും ഇതാ ഞങ്ങൾജീവിക്കുന്നു., ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവർ എന്നിട്ടും കൊല്ലപ്പെടാത്തവർ, ദുഃഖിതർ എങ്കിലും എപ്പോഴും സന്തോഷിക്കുന്നവർ, ദരിദ്രർ എങ്കിലും പലരെയും സമ്പന്നരാക്കുന്നവർ; ഒന്നുമില്ലാത്തവർ എങ്കിലും എല്ലാം കൈവശമുള്ളവരായിത്തന്നെ (11 കോരിന്ത്യർ 6: 9-10) അവർ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. പലവട്ടം പട്ടിണി, ഉറക്കിളപ്പു് പൈദാഹം മുതലായി അനവധി കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ (11 കോരി 6: 4-8, 11-22-28) പൌലൂസ്ശ്ലീഹാ പലവട്ടം അനുഭവിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവും നാഥനുമായവന്റെ കാലടികളെ പിൻപറ്റുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചതിനാലത്രേ.

എന്തിനായിട്ടു താൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വന്നു എന്നു് കർത്താവു തന്നെ പറയുന്നുണ്ടു്. പഴയനിയമ കാലത്തു് മരുഭൂയാത്രക്കാരായിരുന്ന യിസ്രായേല്യർ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വീണ മന്നാ അനുഭവിച്ചിട്ടും മരിച്ചുപോയി. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ സ്വർഗീയമന്നായാകുന്ന യേശുക്രിസ്തുവിനെ അനുഭവിക്കുന്നവർ ഒരു നാളും മരിക്കയില്ല, അഥവാ മരിച്ചാലും ജീവിക്കും. "ജീവനുള്ള പിതാവു് എന്നെ അയച്ചിട്ടും ഞാൻ പിതാവിൻ മൂലം ജീവിക്കുന്നതുപോലെ എന്നെ തിന്നുന്നവൻ എൻ മൂലം ജീവിക്കും. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിവന്ന അപ്പം ഇതാകുന്നു. പിതാക്കന്മാർ തിന്നുകയും മരിക്കയും ചെയ്തതുപോലെയല്ല ഈ അപ്പം തിന്നുന്നവൻ എന്നേക്കും ജീവിക്കും" (യോഹ.: 6. 57-58) തന്റെ സ്വന്തശരീരം നമുക്കു ഭക്ഷണമായി തരുവാൻ അവനു തിരുമനസ്സായി. ആഫ്രിക്കയിലുള്ള ഒരു ജാതിപക്ഷി അതിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു് സ്വന്തമാർവിടത്തിൽനിന്നു് മാംസവും രക്തവും കൊത്തിക്കൊടുത്തു് പോറ്റുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

എത്ര വലിയ ത്യാഗം! വി. കുർബാനയുടെ അവർണ്ണനീയമായ രഹസ്യം അല്പമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇതു നമ്മെ സഹായിക്കട്ടെ. കർത്താവിന്റെ പരമയാഗം കാണുകമാത്രം ചെയ്യുന്നതാണു് അനുഭവത്തിൽ നിന്നുയർന്ന "അനുഭവിച്ചിട്ടന്നോർക്കായി—ങ്ങനുഷ്ഠിക്കുന്നീക്കുർബാന" എന്ന പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയ ഈ മന്നാ അനുഭവിപ്പാൻ നാം ഇനിയെങ്കിലും ഉത്സാഹം കാണിക്കേണ്ടതത്രേ.

സ്വർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചു് വിശ്വസനീയമായ അറിവു നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുവന്ന ദൈവത്തിന്റെ നിത്യപുത്രനുമാത്രമേ കഴിയൂ. "എന്റെ പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിൽ അനേകം വാസസ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുമായിരുന്നു." (യോഹ 14: 2) എന്നരുളിച്ചെയ്തവൻ ആ പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിൽനിന്നു വന്നവനാകയാൽ അതു നമുക്കു വിശ്വസിക്കാം. എന്തെന്നാൽ ദൈവദൂതന്മാരായ മാലാഖാമാർ അശരീരികളായി വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൂതുകളുടെ അവ്യക്തത ഇവിടെയില്ല. മാലാഖാമാരെത്തന്നെ പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്നവൻ ഇതാ ലോകത്തിലേക്കിറങ്ങിവന്നിരിക്കുന്നു. "മേലിൽനിന്നുവരുന്നവൻ എല്ലാവർക്കും മീതെയുള്ളവൻ, ഭൂമിയിൽനിന്നുള്ളവൻ ഭൌമികനാകുന്നു. ഭൌമികമായതു സംസാരിക്കുന്നു,

സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു വരുന്നവൻ എല്ലാവർക്കും മീതെയുള്ളവനായി താൻ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. അവന്റെ സാക്ഷ്യം ആരും കൈക്കൊള്ളുന്നില്ല. അവന്റെ സാക്ഷ്യം കൈക്കൊള്ളുന്നവൻ ദൈവം സത്യവാൻ എന്നുള്ളതിനു് മുദ്രയിടുന്നു. ദൈവമയച്ചവൻ ദൈവത്തിന്റെ വചനം പ്രസ്താവിക്കുന്നു"(യോഹ 3. 31—34)

"സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നിറങ്ങി" എന്ന വാചകത്തിൽനിന്നു് സ്വർഗ്ഗം മീതെയാണെന്നു ധരിക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ല. സ്വർഗ്ഗം മീതെയുമല്ല താഴെയുമല്ല, പിന്നെയോ ദൈവം എവിടെയോ അവിടെയാണു് സ്വർഗ്ഗം. നമ്മുടെ ചിന്താശക്തിയുടെ പരിമിതികൊണ്ടു് മീതെയും താഴെയും അതീതമായ ഒരു അവസ്ഥ ഗ്രഹിക്കുവാൻ പ്രയാസമാകയാലാണു് ‘മീതെ, എന്നു പറയുന്നതു്. The real meaning is not that Christ came down from above in direction, but that in Trancendant God became the Immanent God-man in essence. മുകളിൽനിന്നു താഴെയ്ക്കു വന്നു എന്നു ധരിക്കുന്നതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം വിദൂരസ്ഥനായ ദൈവം യഥാർത്ഥത്തിൽ സമീപസ്ഥനായി എന്നുള്ളതല്ലാതെ ഉയരത്തിൽ നിന്നു നേരെ താഴേക്കു വന്നു എന്നുള്ളതല്ല. സ്തേഫാനോസ് ഉയരത്തിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട ദൈവം അതേ സമയത്തുതന്നെ അമ്മേരിക്കയിൽ ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനി അവന്റെ ഉയരത്തിലേക്കു ശരിയായി നോക്കിയാലും കാണപ്പെടാവുന്നതാണു്. ദൈവം സ്വർഗ്ഗത്തെക്കാൾ ഉന്നതനാണു്. യാക്കോബു കണ്ട കോവണിയുടെ ഉന്നതാഗ്രം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മുട്ടിയിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെയും അർത്ഥം മനുഷ്യനെ ഉന്നതാനുഭവത്തിലേക്കു കരേറുന്നതാണു് സ്വർഗ്ഗം എന്നുള്ളതത്രേ. എവറസ്റ്റിന്റെ മുകളിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു പാപി താഴ്വരയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു പരിശുദ്ധനെക്കാൾ സ്വർഗ്ഗത്തോടടുത്താണെന്നു് ഒരിക്കലും പറയാവതല്ലല്ലോ. സൂചനകൾ (Symbols) കൂടാതെ നമുക്കു സംസാരിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി എന്നും അവിടേക്കു കരേറി എന്നും മററും പറയാതിരിപ്പാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കിറങ്ങി എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു് ഒരു വൈരുദ്ധ്യമായി ആർക്കും തോന്നുമല്ലോ. അതിനാൽ മനുഷ്യനു മനസ്സിലാകുന്ന ലളിതമായ രീതിയിൽ പറയുമ്പോൾ യേശുക്രിസ്തു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി എന്നു തന്നെ പറയണം. അതിന്റെ അർത്ഥഗാംഭീര്യം പരിശുദ്ധാത്മാവു നമുക്കു വെളിവാക്കിത്തരും.

നമ്മുടെ രക്ഷിതാവു് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നെത്രത്തോളം ഇറങ്ങി എന്നു് ആർക്കും കണക്കുകൂട്ടാവുന്നതല്ല. ഭൂമിവരെയല്ല, ക്രൂശു മരണം വരെയല്ല, പാപികളുടെ ആത്മാവു യാതന അനുഭവിക്കുന്ന "പാതാളലോകം" വരെ ഇറങ്ങി. അപ്പോസ്തോലിക വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ നരകത്തിലേക്കിറങ്ങി (Descended into hell) എന്നുകൂടെ ഒരു പദപ്രയോഗമുണ്ടു്. ആത്മാവിൽ അവൻ ചെന്നു, പണ്ടു നോഹയുടെ കാലത്തു പെട്ടകം ഒരുക്കുന്ന സമയം ദൈവം ദീർഘക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ അനുസരിക്കാത്തവരായി തടവിലുള്ള ആത്മാക്കളോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു. (1പത്രോ. 3. 19) എത്ര വലിയസ്നേഹം!

ഇതെല്ലാം തന്നെ "തിരുമനസ്സായപ്രകാരം" ആയിരുന്നു. ദൈവമായ പിതാവോ, മനുഷ്യനോ നിർബന്ധിച്ചിട്ടല്ല പിന്നെയോ സ്വന്തഹിതപ്രകാരമായിരുന്നു ത്രിത്വത്തിൽ രണ്ടാമനായവൻ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തതു്. തിരുമനസ്സായപ്രകാരം മൂന്നാം ദിവസം ഉയിർത്തെഴുന്നേററു എന്നു പറയുന്നതിലും ശരിയായുള്ളതു് താൻ ചെയ്ത മുഴുപ്രവർത്തനത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ ആ തിരുമനസ്സായപ്രകാരം എന്നുചേർത്തു പറയുന്നതാണു്. അവന്റെ കരുണ എത്ര വലിയതു്.

മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം

എഴുത്തുകാരൻ

പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു രണ്ടാമത്തെ സുവിശേഷമെഴുതിയതു് യോഹന്നാന്റെ പുത്രനായ മർക്കോസാണെന്നു (John Mark) സാർവ്വത്രികമായി വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു് അപ്പോസ്തോലപ്രവൃത്തികളിലും ലേഖനങ്ങളിലും എട്ടു പ്രാവശ്യം പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. എല്ലായിടത്തും പത്രോസിന്റെയോ പൗലൂസിന്റെയോ പേരിനോടനുബന്ധിച്ചാണു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമം കാണുന്നതു്. മർക്കോസിനേയും ലൂക്കോസിനേയും പോലെ അപ്പോസ്തോലന്മാരുടെ പിൻഗാമികളിൽ ഒരാളിൽ മൂപ്പനായ യോഹന്നാൻ (John the Elder) മർക്കോസിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തെയും പററിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ പിൽക്കാലത്തുജീവിച്ചിരുന്നപപ്പ്യയസ് (Papias) എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. "പത്രോസിന്റെ വിവർത്തകനായിത്തീർന്ന മർക്കോസ് തന്റെ ഓർമ്മയിൽ വന്നകാര്യങ്ങളെല്ലാം തെററുകൂടാതെ രേഖപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ കർത്താവു പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ ക്രമമായി അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അദ്ദേഹം കർത്താവിന്റെ കൂടെ സഞ്ചരിക്കുകയോ തന്റെ വചനങ്ങൾ കേൾക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പിൽക്കാലത്തു പത്രോസ് തന്റെ കേൾവിക്കാരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരണമായി തന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ക്രോഡീകരിച്ചു് നടത്തിയ പ്രഭാഷണങ്ങൾ മാത്രമേ മർക്കോസു് കേട്ടിരുന്നുള്ളു. എങ്കിലും താൻ കേട്ട കാര്യങ്ങളൊന്നുംവിട്ടുകളയാതെയും തെററിപ്പോകാതെയും രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു." ഈ ഭാഗം സമകാലികനായ ഒരാൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു് അതിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകാവുന്നതാണു്. മർക്കോസെഴുതിയ ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു സുവിശേഷമാണെന്നു മൂപ്പനായ യോഹന്നാൻ പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും പത്രോസിൽ നിന്നു ലഭിച്ച കാര്യങ്ങളാണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. പത്രോസിന്റെ വിവർത്തകൻ എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ മററുള്ളവർക്കു് വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നവനെന്നായിരിക്കാം. ആദിമ നൂററാണ്ടുകളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെല്ലാം പത്രോസിൽ നിന്നു ലഭിച്ച ആശയങ്ങളാണു മർക്കോസു എഴുതിയിട്ടുള്ളതെന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. രണ്ടാംനൂററാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു സഭയുടെ ഒരു വിശുദ്ധഗ്രന്ഥമായ സുവിശേഷം എന്ന സ്ഥാനം ലഭിച്ചു.

വി. മർക്കോസല്ല ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്താവെന്നു പറയുവാൻ യാതൊരു ന്യായവും കാണുന്നില്ല. ഒരു പക്ഷേ തന്റെ പേരു് സുവിശേഷത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണാത്തതു് താനൊരു പ്രസിദ്ധ എഴുത്തുകാരനല്ലെ

ന്നുള്ള ബോധംകൊണ്ടും പത്രോസിനു കൂടുതൽ പ്രാമാണ്യം നൽകണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമായിരിക്കാം.

എഴുതിയ സ്ഥലവും കാലവും

ഏററവും പുരാതനമായ പാരമ്പര്യം റോമയിൽ വച്ചു മർക്കോസ് തന്റെ സുവിശേഷം എഴുതിയെന്നുള്ളതാണ്. അതിനുള്ള ന്യായങ്ങൾ. (a) 1. പത്രോ 5: 13 ലും 2. തീമോ 4: 11 ലും റോമിനോടു ബന്ധപ്പെട്ടതിയാണ് മർക്കോസിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നത്. (b) അരമയിക്ക് ഭാഷയിലുള്ള വാക്കുകൾ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതും ചില ലത്തീൻ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും റോമിൽ വച്ചെഴുതിയെന്നുള്ളതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. (c) മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം മിക്കവാറും മററു രണ്ടു സുവിശേഷങ്ങളിലും സ്വീകരിച്ച ശേഷവും അതു നില നിന്നതു റോമിനോടുള്ള ബന്ധം കൊണ്ടായിരിക്കണം.

എഴുതിയ കാലത്തെപ്പററി പ്രധാനമായി മൂന്നു അഭിപ്രായങ്ങളാണുള്ളത്. (1) പൗലോസിന്റെ രക്തസാക്ഷി മരണത്തിനു മുൻപ് അപ്പോസ്തോല പ്രവൃർത്തികൾ എഴുതപ്പെട്ടുവെന്നു ഹാർനാക് (Harnack) എന്ന വേദശാസ്ത്രജ്ഞൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം അതിനു മുൻപ് എഴുതിയിരിക്കണം. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിനു മുൻപ് എഴുതപ്പെട്ടുവല്ലോ. അങ്ങനെയെങ്കിൽ A. D 50നോടടുത്ത് അതു് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കണം. പക്ഷേ ആന്തരികമായ തെളിവുകൾ ഇതിനു അനുകൂലമല്ല. അപ്പോസ്തോല പ്രവൃത്തികളുടെ കാലവും ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

(ii) A. D 65നും 66നും മദ്ധ്യേ എഴുതി. പത്രോസ് പൗലൂസ് ശ്ളീഹന്മാരുടെ മരണത്തിനുശേഷം മർക്കോസ് തന്റെ സുവിശേഷമെഴുതിയെന്നു ഐറേനിയസ് (Irenaeus) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതു സ്വാഭാവികമാണ്. സുവിശേഷത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയും യറുശലേമിന്റെ അധഃപതനത്തെക്കുറിച്ചു പറയാത്തതും A. D 70 നു മുൻപുള്ള കാലത്തെക്കുറിക്കുന്നു. (13. 1 കാണുക) കല്പാന്തരജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചു 13 ാമദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു യറുശലേമിന്റെ പതനം അടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കുന്നതിനായിരിക്കാം. കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന കഷ്ടതകളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതും നീറോചക്രവർത്തിയുടെ പീഡയുടെ കാലത്തെക്കുറിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഏററവും തൃപ്തികരമായ കാലം ഇതാണ്.

(iii) A D 70നു ശേഷമാണെന്നു മറെറാരു അഭിപ്രായവുമുണ്ട്. "മ്ലേച്ഛമായതു ശൂന്യസ്ഥലത്തു നിൽക്കുമ്പോൾ" എന്നും മററുമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ യറുശലേമിന്റെ പതനത്തിനുശേഷമുള്ള കാലമാണു കുറിക്കുന്നതെന്നു ബേക്കൺ (Bacon) വിചാരിക്കുന്നു. പ്രവചനം നിവർത്തിയായതിനു ശേഷമാണു മർക്കോസെഴുതുന്നതെങ്കിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി പറയേണ്ടതായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ട് മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം A D 65 നും 66 നു മിടയ്ക്കു റോമിൽവെച്ച് പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമികളിലൊരാളായ യോഹന്നാൻ മർക്കോസ് എഴുതിയെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് യുക്തിയുക്തമായിരിക്കും.

ചർച്ച് വീക്ക്‌ലി വരിസംഖ്യ

(എപ്പോഴും മുൻക്രൂർ)

	രൂ.	ണ.	പ.
ഒരു വർഷത്തേക്ക്	6	0	0
ആറു മാസത്തേക്ക്	3	0	0
ഒററപ്രതി	0	2	0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	8	0	0

ക്രൈസ്തവലോകവാർത്തകൾ

(കെ. വി. എം.)

ദക്ഷിണാഫ്റിക്കൻഗവർമ്മെൻറിന്റെ പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസനിയമത്തെ എതിർക്കാൻ അവിടത്തെ ചർച്ചുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള ഫണ്ടിലേക്കു ഉദാരമായി സംഭാവനചെയ്യുവാൻ ബിഷപ്പന്മാരും, വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകരും, രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും അഫ്റിക്കൻ ബ്യൂറോ വഴി അഭ്യർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭാവി ശുഭസൂചകമല്ല

പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാർക്ക് ഇൻഡ്യയിൽ ഉൽക്കണ്ഠയ്ക്കിടം നൽകുന്ന ഒരു ഭാവിയാണുള്ളതെന്നു ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ളണ്ട് കൗൺസിലിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവാർഷിക റിപ്പോർട്ടിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മിഷനറിമാരുടെ പ്രവേശനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇൻഡ്യയിലെ നാഷനൽ ക്രിസ്ത്യൻ കൗൺസിൽ ഇൻഡ്യാഗവൺമെൻറുമായി എഴുത്തുകുത്തുനടത്തിവരികയാണ്.

ചൈനയിൽ സഭകളെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉപകരണങ്ങളാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി സഭകൾക്കു സ്വയംഭരണവും സ്വയം പര്യാപ്തതയും കൊടുക്കുകയും തദ്വാര വിദേശ മിഷനറിമാരെ നാടുകടത്തുകയും അറസ്റ്റു ചെയ്കയും ചെയ്തതു് വർത്തമാനകാലസംഭവങ്ങളാണല്ലോ.

ആംഗ്ളിക്കൻ സഭയുടെ എതിർപ്പ്

ഈയിടെ ആസ്ത്രേലിയായിലെ 1500ൽപരം ആംഗ്ളിക്കൻ പട്ടക്കാരും സഭാംഗങ്ങളും ചേർന്നു ആസ്ത്രേലിയൻ സ്റ്റേററ് പാർലമെൻറിലേക്ക് മാർച്ചു ചെയ്തു ലിക്വർ അക്ടിന്റെ കാലാവധി നീട്ടിയതിൽ തങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ധാർമ്മികവും, സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ അധഃപതനത്തിനു വഴിതെളിക്കുന്ന മദ്യപാനം നിരോധിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഉത്തമബോധ്യമുള്ള ക്രൈസ്തവ സഭ അതിനുവേണ്ടി സമരം ചെയ്യുന്നതാണ് ഇവിടെ കണ്ടതു്. അനേകം ക്രൈസ്തവർ പുരാതനകാലം മുതൽ ഇവിടെ കുടിച്ചു ജീവിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. കള്ളുഷാപ്പുകളും ചാരായ ഷാപ്പുകളും വലിയ തുകയ്ക്കു ലേലം വിടിച്ച് സമ്പത്തും കലഹങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു അക്രൈസ്തവമായ ഒരു നടപടിയാണെന്നും അതു നിരോധിക്കേണ്ടതാണെന്നും ക്രൈസ്തവർ ഒന്നടങ്കം ശബ്ദം ഉയർത്താത്തതു എന്തുകൊണ്ടാണാവോ. മദ്യവർജ്ജനപ്രസ്ഥാനത്തിൽ സഭകൾ മുന്നിട്ടു പ്രവർത്തിക്കുകയും ഗവർമെൻറിന്മേൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ട കാലം വൈകിപ്പോകുന്നു. കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സഭാംഗങ്ങളെ ആധ്യാത്മികമായും ലൗകികമായും മദ്യപാനം നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ക്രൈസ്തവർ തമ്മിലുള്ള ഭിന്നിപ്പ്

അടുത്ത കാലത്ത് ആതൻസിൽനടന്ന മുനിസിപ്പൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഗ്രീക്കു ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും ഇവാൻജലിക്കൽ പ്രസ്ഥാനവും തമ്മിൽ കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതായി റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈശ്വര

ശേഷം 7-ാം പേജിൽ

വാരപഞ്ചാംഗം

	ഫെബ്രുവരി	കുംഭം
ഞായർ	13	1
തിങ്കൾ	14	2
ചൊവ്വാ	15	3
ബുധൻ	16	4
വ്യാഴം	17	5
വെള്ളി	18	6
ശനി	19	7

Thought for the Week

If under pressure from vested interests the State pursues a policy involving injustice or a plain denial of equal fellowship, the Church which silently acquiesces is rightly discredited.

Archbishop Temple.

THE CHURCH WEEKLY

ആരാണ് വലിയവൻ?

ഇന്നും ഇന്നലെയും തുടങ്ങിയ ഒരു പ്രശ്നമല്ലിതു്. മനുഷ്യചരിത്രം ആരംഭിച്ചതുമുതൽ ഈ പ്രശ്നവും ആവിർഭവിച്ചതാണ്. രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കു് ഈ പ്രശ്നം ഉദിച്ചു. അന്ന് അദ്ദേഹം അതിനൊരു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിച്ചു. അദ്ദേഹം തുവാലയെടുത്തു് അരയ്ക്കു കെട്ടി. ശിഷ്യന്മാരെയെല്ലാം നിരത്തിയിരുത്തി. വെള്ളം ഒഴിച്ചു ഓരോരുത്തരുടെയും പാദങ്ങൾ കഴുകിയ ശേഷം തുവാലകൊണ്ടു തുടച്ചു. "നിങ്ങളും ഇപ്രകാരം തമ്മിൽ തമ്മിൽ ചെയ്യുവിൻ" എന്നു ദൈവപുത്രൻ കല്പിച്ചു. പത്രോസിന്റെ കാൽ കഴുകാൻ ചെന്നപ്പോൾ ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു പ്രതിഷേധം പുറപ്പെടുവിച്ചതായും, പാദം കഴുകാൻ അനുവദിച്ചില്ലെങ്കിൽ പത്രോസിനു തന്നോടുകൂടെ യാതൊരു പങ്കുമില്ലെന്നു് സുദൃഢമായി കല്പിച്ചതായും വിശുദ്ധവേദത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോസ്തോലപ്രമുഖനെന്നു് റോമാസഭ പരിഗണിക്കുന്ന വി. പത്രോസ് മറ്റൊരവസരത്തിൽ യേശുക്രിസ്തു ഹീനമായ ക്രൂശുമരണം സ്വീകരിക്കാൻ പോകുന്നതിനെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചപ്പോൾ യഹൂദജാതിയെ റോമാനുകത്തിൽനിന്നു് വിമുക്തമാക്കാൻ അവതരിച്ചിരിക്കുന്ന മിശിഹാ അങ്ങനെയൊരു ത്യാഗത്തിനൊരുങ്ങിയതിനെപ്പറ്റി ശാസിച്ചതായി സുവിശേഷങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനു് യേശുക്രിസ്തു നൽകിയ മറുപടി "സാത്താനെ എന്നെ വിട്ടുപോ. നീ ദൈവത്തിന്റേതല്ല മനുഷ്യരുടെ കാര്യങ്ങളാണു കരുതുന്നതു്" എന്നായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു സംഭവങ്ങളും രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾ തന്റെ സന്തതസഹചാരികളായി നടന്ന പന്ത്രണ്ടു് അപ്പോസ്തോലന്മാർക്കു് നൽകിയ പരിശീലനങ്ങളിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. സത്ഗുണവിശേഷങ്ങളിൽ വിനയത്തിനു ജീവിതത്തിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട സ്ഥാനത്തിൽ കവിഞ്ഞു് യേശുക്രിസ്തു മറ്റൊന്നിനെങ്കിലും നൽകിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. "അദ്ധ്വാനപ്പെടുന്നവരും ഭാരം ചുമക്കുന്നവരുമേ എന്റെ അടുക്കൽ വരുവിൻ" എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ക്ഷണത്തിന്റെ കൂടെ യേശുക്രിസ്തു മറ്റൊരിക്കലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലാത്തവിധം തന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്. "I am meek and lowly in heart" (എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞാൻ സൗമ്യനും ഹൃദയതാഴ്മയുള്ളവനുമാകുന്നു.) "ദീനബന്ധു" വെന്ന കീർത്തിമുദ്ര ഇൻഡ്യൻ ജനത സമർപ്പിച്ച റവ. സി. എഫ്. ആൻഡ്റൂസ് എഴുതിയ What I owe to Christ" എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലാണെന്നു് തോന്നുന്നു അദ്ദേഹം ഹൃദയസ്പർശകമായ വിധത്തിൽ യേശുക്രിസ്തു വിനയത്തെപ്പറ്റി നൽകിയ പാഠം വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. യേശുക്രിസ്തു ശിഷ്യന്മാരുടെ പാദം കഴുകിയ സംഭവത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഇൻഡ്യയിൽ വന്നശേഷമാണ് തനിക്കു ശരിയായി മനസ്സിലായതെന്നു അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ എപ്പോഴും ചെരിപ്പു ഉപയോഗിച്ചു നടക്കുന്ന പതിവാണല്ലൊ ഉള്ളതു്. അവിടെ പാദം കഴുകുകയെന്ന ഒരാചാരമില്ല. ഇൻഡ്യയിൽ വന്നശേഷം, സി. എഫ് ആൻഡ്റൂസ് ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വച്ചു തനിക്കുണ്ടായ അനുഭവത്തെപ്പറ്റി ആ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്തോ വിവാദവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു തർക്കമുണ്ടായി തനിക്കു പരിചിതനായിരുന്ന ഒരു ഗ്രാമീണൻ ബന്ധുജനങ്ങളോടു്, പിണങ്ങിയാതൊന്നും കഴിക്കയില്ലെന്നു ശഠിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. പരിഭ്രാന്തരായ ബന്ധുജനങ്ങൾ പല ഉപായങ്ങൾ നോക്കിയിട്ടും അയാളുടെ ദൃഢനിശ്ചയത്തിൽ നിന്നു് പിന്തിരിപ്പിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായില്ല. സി. എഫ്. ആൻഡ്റൂസ് ചെന്നു് നല്ല ഗുണദോഷങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടും അയാൾ അനങ്ങിയില്ല. അവസാനം ആൻഡ്റൂസ് അയാളുടെ പാദത്തിൽ പിടിച്ചു കൊണ്ടു് ആ നിശ്ചയത്തിൽ നിന്നു് പിന്മാറുവാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അയാൾ പെട്ടന്നു് ആൻഡ്റൂസിനെ തടഞ്ഞു കൊണ്ടു് അശ്രുധാരയോടു ആൻഡ്റൂസിനു് കീഴടങ്ങി. പൗരസ്ത്യരുടെ ഇടയിൽ പാദത്തിൽ തൊടുന്നതു് അത്യന്തം ഹീനമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നു് ആൻഡ്റൂസ് ധരിച്ചപ്പോൾ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മാതൃകയുടെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി പതിന്മടങ്ങായുള്ള ബോധം തന്റെ ഉള്ളിൽ ഉദിച്ചതായി ആൻഡ്റൂസ് വിവരിക്കുന്നതു് നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടുകൂടിയല്ലാതെ ആർക്കും വായിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. പീസ്ലീഗ് യുവജനങ്ങൾ സഭാസമാധാനത്തിനു് വേണ്ടി ഉപവാസയജ്ഞം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണിതു്. സഭയെ ഭിന്നിപ്പിച്ചു നിറുത്തിയിരിക്കുന്ന കാതലായ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് പരിഹാരം നൽകുന്ന വ്യവസ്ഥകൾക്കു ഇരുകക്ഷികളും സമ്മതിച്ചു ഒപ്പുവച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും അവശേഷിക്കുന്ന സംഗതി പരസ്പര സ്വീകരണത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി ഏകാഭിപ്രായത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന വസ്തുതയാണു്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അപ്പോസ്തോലന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ പെട്ട തിരുമേനിമാർക്കു് പ്രാർത്ഥന ഇന്നതായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ഒത്തുതീർപ്പിൽ എത്തിച്ചേരാൻ സാധിച്ചതായിട്ടാണു് അറിയുന്നതു്. പിന്നെ അവശേഷിക്കുന്ന സംഗതി ആരു് പ്രാർത്ഥന ആരംഭിക്കണമെന്നുള്ളതാണു്. ആ കാര്യത്തിൽ യേശുക്രിസ്തു വ്യക്തമായ മാർഗ്ഗദർശിത്വം നൽകിയിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു മറുകക്ഷിയെ ആദരിക്കുന്നതിനു് ആരു ആദ്യം തയാറാകുമോ അവിടെയാണു് യഥാർത്ഥ മാഹാത്മ്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു കാണ്മാൻ പ്രയാസമുള്ളതല്ല. തിരുമേനിമാരെ സഹായിക്കാനും ഉപദേശിക്കാനും ചെല്ലുന്നവർ പരമമായ ഉൽകൃഷ്ടബോധത്തെ അവഗണിച്ചു പെരുമാറിയാൽ "സാത്താനെ പിന്നിൽ പോ" എന്നു മിശിഹാതമ്പുരാൻ വി. പത്രോസിനോടു പറഞ്ഞ വാചകം തിരുമേനിമാർക്കു് ആധാരമായിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. രണ്ടു കക്ഷിയിലെയും തിരുമേനിമാരിൽനിന്നും, മറ്റു നേതാക്കളിൽനിന്നും സമുദായം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു് ഈശ്വരമായ ഒരു സമീപനമാണെന്നു് സവിനയം ഉണർത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

(5-ാംപേജ് തുടർച്ച)

വിശ്വാസമുള്ളവർതമ്മിൽ വഴക്കടിക്കുമ്പോൾ നിരീശ്വരന്മാർ സ്ഥാനങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കുന്ന ചരിത്രം ലോകത്തിൽ പലയിടത്തും ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു ക്രൈസ്തവസഭയുടെ കണ്ണു തുറപ്പിക്കാത്തതാണ് കഷ്ടം. തിരു-കൊച്ചിയിലും ഇപ്രകാരം സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തു ജനിച്ച നസ്രേത്തുഗ്രാമത്തിലെ മുനിസിപ്പൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പോലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ പല സീറ്റുകൾ പിടിച്ചു പററി. സഭകൾ തമ്മിലുള്ള ഉൾവലികളും, പിണക്കങ്ങളും തീർത്തു രഞ്ജിപ്പിലും, നിരപ്പിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിനു സഭാ നേതാക്കന്മാർ പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്.

മിഷനറിപ്രവർത്തന രംഗങ്ങളിലും വിവിധ ക്രൈസ്തവസഭകളിൽപ്പെട്ട മിഷനറിമാർ തമ്മിലും കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതായി റിപ്പോർട്ടുണ്ട്. റീത്തുകാരും മററും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ മാത്രം സഭയിലേക്കു ചേർക്കുവാൻ ഇവിടെ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിനെ അറിയാതെ അന്ധകാരത്തിൽ നിവസിക്കുന്ന അനേകായിരങ്ങളെ അവങ്കലേക്കാകർഷിക്കേണ്ട ക്രൈസ്തവസഭാപ്രവർത്തനങ്ങൾ അതിനു പററിയ വയലുകളിലാണു കേന്ദ്രീകരിക്കേണ്ടതു്. യൂഗോസ്ളാവ്യായിലെ സെർബിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാംഗങ്ങളെ സെർബിയായിലേ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു സഭ പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളെ ഓർത്തഡോക്സ് ബിഷപ്പന്മാർ അപലപിച്ചിരിക്കുന്നു. കൗശലപൂർവം പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭയെ ശരിക്കു വീക്ഷിക്കുവാൻ പാത്രിയർക്കീസ് വിക്കൻറെജിയും, ബിഷപ്പ് വാസിലിജിയും വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മിക കാര്യങ്ങളിൽ വിഷം കലർത്തുന്ന സംരംഭങ്ങളെ തടയേണ്ടതാവശ്യവുമാണല്ലോ.

വേദശാസ്ത്രപഠനം

പശ്ചിമ ജർമ്മനിയിലെ യുവജനങ്ങൾക്കു വേദശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിനുള്ള താല്പര്യം ഏതാനും വർഷങ്ങളായി വളരെ കുറഞ്ഞു വരുന്നതായി ജർമ്മൻ ഇവാൻജലിക്കൽ സഭാധികൃതന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

സഭകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നവൈദികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ 1951 ൽ നാലായിരം വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതു 2846 ആയി കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം. (The Sermon for the week)

ഒരു പ്രാർത്ഥന

(എം. ററി.)

"സമാധാനത്തിൻെറ ദൈവം തന്നെ നിങ്ങളെ മുഴുവനും ശുദ്ധീകരിക്കുമാറാകട്ടെ; നിങ്ങളുടെ ആത്മാവും പ്രാണനും ദേഹവും അശേഷം നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ പ്രത്യക്ഷതയിൽ അനിന്ദ്യമായി വെളിപ്പെട്ടും വണ്ണം കാക്കപ്പെടുമാറാകട്ടെ. നിങ്ങളെ വിളിക്കുന്നവൻ വിശ്വസ്തൻ ആകുന്നു, അവൻ അതു നിവർത്തിക്കും."

(1 തെസ്സലൊനിക്യർ 5: 23-24)
വി: പൗലൂസ് തെസ്സലോനിക്യായി

ലെ സഭക്കുവേണ്ടി ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഈ പ്രാർത്ഥന കേരളക്കരയിലുള്ള സുറിയാനിസഭക്കു് ഇന്നു പ്രത്യേകിച്ചും സന്ദർഭോചിതമായ ഒന്നാണ്. സഭയിൽ സമാധാനം കൈവരുത്തുവാനായി അതിലെ ചില അരുമസന്താനങ്ങൾ ഉപവാസയജ്ഞത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലൊ. അവരെക്കുറിച്ചും പൊതുവേ സഭാംഗങ്ങളായ എല്ലാവരേക്കുറിച്ചും നാം ആഗ്രഹിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളാണ് ഈ പ്രാർത്ഥനാവചനങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. എത്ര അർത്ഥഗർഭമായ വചനങ്ങൾ! "സമാധാനത്തിൻെറ ദൈവം തന്നെ" വേണം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ. നമ്മുടെ സാമർത്ഥ്യങ്ങളും നയതന്ത്രങ്ങളും നാല്പതിൽ പരം വർഷങ്ങൾ നാം പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. അവയെല്ലാം വിഫലമായി പരിണമിച്ചതേയുള്ളൂ. ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ നാം അനുവദിച്ചില്ല. തൻകാര്യം പുലർത്തുവാനല്ലാതെ ദൈവഹിതം നടത്തുവാൻ നമ്മുടെ ശ്രമങ്ങളൊന്നും പര്യാപ്തമായില്ല. നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥതയെക്കുറിച്ചനുതപിച്ചു ദൈവത്തിൽ മുഴുവനായി ശരണപ്പെടുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നുള്ള ബോധം ഇന്നു നിഴൽ വീശിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പരാജയങ്ങളിൽകൂടി ദൈവം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന പ്രഥമപാഠമാണിതു്. അതിനായി നാം ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കണം. ആ ബോധം സഭയിൽ സാർവ്വത്രികമായിത്തീർന്നു് നമ്മുടെ സകല സമാധാന പരിശ്രമങ്ങളേയും പരസ്പരബന്ധങ്ങളേയും ദൈവഹിതത്തിനു് അ

ഇൻഡ്യയിലുള്ള 36 പ്രൊട്ടസ്റ്റൻറു തിയോളജിക്കൽ സിമ്മനാരികളിലായി ഇപ്പോൾ ആകെ 1400 വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കുന്നുണ്ട്. ആകെയുള്ള 271 അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ 68 പേർ മാത്രമേ വിദേശീയരായിട്ടുള്ളു. വേദശാസ്ത്രപഠനത്തിനു ഇൻഡ്യയിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ കൂടിവരികയാണ്. മലങ്കരസുറിയാനി സഭയിലും വേദശാസ്ത്രപഠനത്തിനു യുവാക്കൾ മുമ്പോട്ടുവരുന്നു. ഇവിടെയാണെങ്കിൽ അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാമ്പത്തികശക്തി ഇല്ലാതെ വിഷമിക്കുകയുമാണ്. വിദ്യാലയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ പണം മേലാൽ ആതുരാലയങ്ങൾക്കും ആശുപത്രികൾക്കും, വൈദികസിമ്മനാരികൾക്കും വേണ്ടി ചെലവഴിക്കേണ്ടതാണ്. വൈദികസിമ്മനാരികൾ സഭയുടെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളാണ്. സഭയുടെ ശ്രദ്ധ വളരെയധികം ഇതിലേക്കു തിരിക്കേണ്ടതുമാണ്.

നുയോജ്യമാക്കിത്തീർക്കട്ടെ എന്നു നമുക്ക പ്രാർത്ഥിക്കാം.

"അവൻ അതു നിവർത്തിക്കും" ദൈവം എന്തു നിവർത്തിക്കുമെന്നാണ് അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നതു്? ദൈവത്തിൻെറ പ്രവൃത്തി എന്താണ്? നിങ്ങളുടെ മുഴുവനായ വിശുദ്ധീകരണം തന്നെ. "സമാധാനത്തിൻെറ ദൈവം തന്നെ നിങ്ങളെ മുഴുവനായി വിശുദ്ധീകരിക്കുമാറാകട്ടെ." ദൈവം നമുക്ക വേണ്ടിയും നമ്മുടെ സഭക്കുവേണ്ടിയും പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു നാം അഗ്രഹിക്കേണ്ട പ്രധാന കാര്യം നമ്മുടെ ഏവരുടേയും മുഴുവനായ വിശുദ്ധീകരണമാണ്. സഭയുടെ ഈ പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിൽ പോലും അതിനായി ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർ എത്രപേരുണ്ടു്? ഞാൻ ഉൾപ്പടെ സഭയിലുള്ള ഓരോവ്യക്തിയും ആന്തരീയമായി വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടണം എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടോ? ഓരോരുത്തരും തന്നോടുതന്നെ ചോദിക്കേണ്ട ചോദ്യമാണതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു വിശുദ്ധീകരണവും മാനസിക പരിവത്തനവും കൂടാതെ ബാഹ്യമായ സമാധാനം ഉണ്ടായാലും ഫലമില്ല. സമാധാനം ദൈവത്തിൻെറ ഒരു ദാനമായി വന്നു ചേരേണ്ടതാണ്. ദൈവം അതു നൽകുവാൻ സദാ തയാറായി നിൽക്കുന്നു. അതു സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയും യോഗ്യതയും നമുക്കില്ലാത്തതു കൊണ്ടു മാത്രം കാലവിളംബം നേരിടുന്നു. സമാധാനം കൈവരുവാനും കൈവന്നാൽ തന്നെയും അതിനെ നില നിത്തുവാനും നമ്മുടെ വിശുദ്ധീകരണം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

"നിങ്ങളുടെ ആത്മാവും പ്രാണനും ദേഹവും അശേഷം നമ്മുടെ കത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ പ്രത്യക്ഷതയിൽ അനിന്ദ്യമായി വെളിപ്പെടും വണ്ണം കാക്കപ്പെടുമാറാകട്ടെ" ദൈവം സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീക്കുന്ന വിശുദ്ധീകരണത്തിൻെറ വ്യാപ്തി എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു നോക്കുക. നമ്മുടെ ആത്മാവും പ്രാണനും മാത്രമല്ല നമ്മുടെ ശരീരം പോലും അനിന്ദ്യമായി കാക്കപ്പെടുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയും വിശ്വാസവും ദൈവത്തിൻെറ വാഗ്ദാനത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ളതാണ്. വി. പൗലൂസ് തൻെറ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കിടയിൽ തന്നെത്തന്നേയും തെസ്സലോനിക്യരേയും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന മഹത്തായ കാര്യം എന്താണ്?

"നിങ്ങളെ വിളിക്കുന്നവൻ വിശ്വസ്തനാകുന്നു. അവൻ അതു നിവർത്തിക്കും എന്നുള്ളതു തന്നെ. നമുക്ക സംശയത്തിനവകാശമില്ല. ദൈവത്തിൻെറ വിശ്വസ്തതയിൽ നമുക്ക് ഉറച്ചു നിൽക്കാം. ദൈവം നമ്മെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ബോധം നമ്മുടെ ഉദ്യമങ്ങളേക്കുറിച്ചു നമുക്കുണ്ടെങ്കിൽ അധൈര്യപ്പെടാതെ മുമ്പോട്ടു പോകുവാൻ നമുക്ക കഴിയും. അതു മാത്രമല്ല, ദൈവം എന്തിനായി നമ്മെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നുവോ, അതു താൻ നിവർത്തിക്കും എന്നു നമുക്ക ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യാം. അബ്രഹാമിൻെറയും സാറായുടെയും വാർദ്ധക്യകാലത്തു് ദൈവം അവർക്ക് ഒരു പുത്രനെ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. പ്രകൃതിവിരുദ്ധമെന്നു തോന്നിയെങ്കിലും ദൈവത്തിൻെറ വാഗ്ദാനമായതിനാൽ അവർ വിശ്വസിച്ചു. അവരുടെ വിശ്വാസപ്രകാരം സംഭവിച്ചു. ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു വിശ്വാസം നമുക്കും സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീക്കുവാൻ ദൈവം അഗ്രഹിക്കുന്നു. സഭയിൽ സമാധാനം പുനസ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള നമ്മുടെ ഇതഃപര്യന്തമുള്ള ശ്രമങ്ങളെല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ കഴിവിലുള്ള നമ്മുടെ വിശ്വാസം നശിച്ചിരിക്കയാണ്. ഇനി ദൈവം അത്ഭുതകരമായ വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചാൽ മാത്രമേ എന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കു എന്നു നമുക്ക ബോദ്ധ്യമായിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ നമുക്ക് അസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതു ദൈവത്തിനു സാദ്ധ്യമാണെന്നു നാം വിശ്വസിക്കണം. നാം വിശ്വസിക്കാതെ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കയില്ല. ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കും; ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസക്കുറവിനെ തുണയ്ക്കേണമേ എന്നു നമുക്ക പ്രാർത്ഥിക്കാം. ഇടവിടാതെയുള്ള മുട്ടിപ്പായ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ദൈവം ഉത്തരം നൽകാതിരിക്കയില്ല. സമാധാനത്തിൻെറ ദൈവം തന്നേ നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും ജീവിതത്തിലും നമ്മുടെ സഭാജീവിതത്തിലും സുസ്ഥിരമായ സമാധാനം ചൊരിഞ്ഞുതരട്ടെ.

നാളെയെപ്പററി വിചാരപ്പെടേണ്ടാ

എം. കെ. തോമസ് ബി. ഏ. എൽ. ററി.

ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവ്വകലാശാലയിലെ വൈദ്യശാസ്ത്ര പ്രൊഫസർ എന്ന അതിമഹനീയ സ്ഥാനം വഹിച്ചു സുപ്രസിദ്ധനേടിയ സർ വില്യം ഓസ്ലർ തൻെറ ജീവിത സ്മരണകളെ വിവരിക്കവെ, ഒരു മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോൾ വളരെ അധികം ചിന്താകുലത ഉളവാക്കിയ കഥകൾ ഒരിക്കൽ വിവരിക്കയുണ്ടായി. എങ്ങനെ പരീക്ഷ പാസ്സാകും, പാസ്സായാൽ എവിടെ പോകണം, എങ്ങനെ ജോലിയുണ്ടാകും, ഭാവി എങ്ങനെ നയിക്കും എന്നിങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു ക്ലേശസംപൂർണ്ണമായി ആകുലപ്പെട്ടു കഴി

ഞ്ഞ ദിവസങ്ങളെ അദ്ദേഹം അനുസ്മരിച്ചു. എന്നാൽ വിശ്വവിഖ്യാതനായിരുന്ന തോമസ്സ് കാർളൈലിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് വായിച്ച ഒരു വാചകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ തുറപ്പിച്ചു. നമ്മുടെ കർത്താവും മങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഭാവിയെപ്പററി ആലോചിക്കയല്ല, പ്രത്യുത ഉടനെ നടക്കേണ്ട വ്യക്തമായ സംഗതികൾ നടത്തുകയാകുന്നു എന്നുള്ള കാർലൈലിന്റെ ആശയം അദ്ദേഹത്തെ ക്ലേശവിമുക്തനാക്കി. അദ്ദേഹത്തിനു് അസാധാരണമായ ബുദ്ധിവൈഭവമോ പ്രത്യേക സാമർത്ഥ്യമോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്നന്നുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഭംഗിയായി ചെയ്യുക എന്ന പ്രമാണം സ്വീകരിച്ചു നടപ്പിലാക്കുക മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹം ചെയ്തിരുന്നതു്. കഴിഞ്ഞ ദിവസങ്ങളെ മറക്കുക, അവ മരിച്ച ദിനങ്ങളാണു്, അവ സംസ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. വരാൻപോകുന്നദിവസങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്താഭാരവും കഴിഞ്ഞുപോയവയെക്കുറിച്ചുള്ള പശ്ചാത്താപവും ഏതു് ശക്തനേയും കീഴമർത്തുവാൻ പര്യാപ്തമാണു്. ഭാവിയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ച് എന്തിനു് ഊർജ്ജിതം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു, മനസ്സു പുണ്ണാക്കുന്നു, ക്ലേശങ്ങൾ വലിച്ചു കയററുന്നു. ഇന്നത്തെ കാര്യങ്ങളെപ്പററിമാത്രം ആലോചിക്കുക. ഭാവിയിൽ നടക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു നാം ഒരുങ്ങേണ്ടതില്ലെന്നോ, ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ പരിപാടികൾ നമുക്കു ആവശ്യമില്ലെന്നോ ഒന്നും ഓസലർ പറഞ്ഞില്ല. ഭാവിയെ കരുതി ചെയ്യുന്ന ഏററവും ഉത്തമമായ ഒരുക്കം, ഇന്നത്തെ കാര്യങ്ങൾ അതീവ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ഏററവും യോഗ്യമായി നടത്തുക മാത്രമാണു്. ഓരോ ദിവസവും ആരംഭിക്കേണ്ടതു്". "പിതാവേ ഇന്നത്തേക്കുള്ള ആഹാരം ഞങ്ങൾക്കു നൽകണമേ" എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയായിരിക്കട്ടെ. യേശുക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ച ആ പ്രാർത്ഥനയിൽ, ഇന്നത്തേക്കുള്ള ആഹാരം എന്നുമാത്രമേ പറയുന്നുള്ളു. നിങ്ങൾ നാളെക്കുറിച്ചു വിചാരപ്പെടേണ്ടാ. നാളത്തെ കാര്യങ്ങൾ നടന്നുകൊള്ളും. ഇന്നത്തേക്കുള്ള ക്ലേശംമാത്രം നമുക്കു മതിയാവും എന്ന വചനങ്ങൾ പഠനാർഹമാണു്. ഭാവിയെക്കുറിച്ചു നാം കരുതേണ്ടതില്ലേ? പണം മിച്ചം വയ്ക്കേണ്ടയോ? ഭാവിയെ നാം ആസൂത്രണം ചെയ്യേണ്ടതില്ലയോ? തീർച്ചയായും വേണം. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കുകളെ നാം ശരിയായി പഠിച്ചാൽ അർത്ഥം സുവ്യക്തമായി കാണാം. നാളത്തെക്കുറിച്ചു് വിചാരപ്പെടരുതു് എന്നതിന്റെ ആശയം നാളത്തെക്കുറിച്ചു് ഉൽക്കണ്ഠപ്പെടരുതു് എന്നുമാത്രമാകുന്നു ആലോചിക്കേണ്ടതില്ല എന്നു പറയുന്നില്ല. ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഭാവിയെ ആസൂത്രണം ചെയ്യണം. എന്നാൽ അതേപ്പററി ക്ലേശിക്കയും ആവേശപ്പെടുകയും അരുതു് എന്നാണു് നാം പഠിക്കേണ്ടതു്. കഴിഞ്ഞ മഹായുദ്ധകാലത്തു് അമേരിക്കൻ നാവികസേനാധിപനായിരുന്ന അഡ്മിറൽ കിംഗ് കപ്പൽപടയെ സംബന്ധിച്ചസർവ്വസജ്ജീകരണങ്ങളുംപൂർത്തിയാക്കിപരമയോഗ്യന്മാരായആളുകളെ ഒരോ ജോലിക്കു് ഏർപ്പെടുത്തി കപ്പലുകളുടെ രക്ഷക്കു് ആവശ്യമായ എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും സജ്ജീകരിച്ച ശേഷം "ഇനിയും ഒരുകപ്പൽ നശിക്കുന്നെങ്കിൽ എവിടെയെങ്കിലും നഷ്ടം വരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ആകുലപ്പെടുകയില്ല. കഴിഞ്ഞതിനെപ്പററി ഖേദിക്കയോ വരുന്നതിനെപ്പററി ക്ലേശിക്കയോ ചെയ്യാൻ ഞാൻ തയ്യാറില്ല എന്നിങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു. യുദ്ധകാലത്തായാലും സമാധാന കാലത്തായാലും യുക്തിപൂർവ്വവും യുക്തിഹീനവുമായ ചിന്താഗതികൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഒന്നു് കാര്യകാരണങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ച് സൃഷ്ടിപരവും ബുദ്ധിപൂർവ്വവുമായ പരിപാടികൾ ഉന്നയിക്കയും മറേറതു് മിക്കപ്പോഴും ഉൽക്കണ്ഠയും പരിഭ്രമവും ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണു്.

നാം ഈ നിമിഷത്തിൽ രണ്ടു നിത്യതകളുടെ സംഗമസ്ഥാനത്തു നിൽക്കയാണു്. വിസ്തൃതിയേറിയ ഭൂതകാലവും അനന്തമായ ഭാവിയുമത്രേ ഈ നിത്യതകൾ. ഒരു സെക്കൻഡുപോലും ഈ രണ്ടിലും നമുക്കു് ജീവിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനായി ശ്രമിക്കുന്ന പക്ഷം നമ്മുടെ ശരീരവും മനസ്സും നാം നശിപ്പിക്കയത്രേ ചെയ്യുന്നതു്. നമുക്കു് ജീവിക്കാവുന്ന വർത്തമാനകാലത്തു ജീവിക്കുക. എത്രദുർവ്വഹമായ ഭാരവും സായാഹ്നം വരെ വഹിക്കാം ഒരു ദിവസത്തേയ്ക്കു് എത്ര കഠിനജോലിയും ചെയ്യാം. ഒരു ദിവസത്തേക്കു് ക്ഷമയോടും പരിശുദ്ധിയോടും ആനന്ദസന്ദായകമായി ജീവിക്കാം. ഓരോദിവസത്തേയും ഇങ്ങനെ കരുതുക. മഹാനായ ലൂയിസ്സ്റ്റീവൻസൻ നൽകിയ ഉപദേശം ഇതു മാത്രമാണു്.

മനുഷ്യ പ്രകൃതിയുടെ ശോകാത്മകവശം നാം എല്ലാവരും ജീവിതം എന്നത്തേക്കു് മാററി വെക്കുന്നു എന്നതാണു് ഭാവി ചക്രവാളത്തിൽ ഐന്ദ്രജാലികമായ ഒരു ആരാമം സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടു് അവർ ജീവിതം നയിക്കുന്നു. ജനലിനു താഴെ ഇപ്പോൾ നിൽക്കുന്ന പനിനീർ പുഷ്പം നിറഞ്ഞ തോട്ടം അവർ കാണുന്നില്ല. നാം ഇത്ര മറയന്മാരാകുന്നതു് വിചിത്രമല്ലേ. ശിശു വിചാരിക്കുന്നു ഞാൻ വളന്നു വരട്ടെ. മുതിന്നു കുട്ടി കല്യാണം കഴിയുമ്പോൾ സുഖം വരുമെന്നു സ്വപ്നംകാണുന്നു. വിവാഹം കഴിയുമ്പോഴോ എന്താണു്? ഞാൻ ജോലിയിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു പെൻഷൻ വാങ്ങുമ്പോൾ എല്ലാം സ്വസ്ഥതയാകുമെന്നാണു് പിന്നീടുള്ള ചിന്താഗതി. അപ്പോൾ പിന്നിൽ തള്ളിയ കാലത്തെ അവലോകനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഭൂതകാലം നിറവേററാത്ത ആശകളുടെഒരുസ്മശാനമായി നിരീക്ഷിച്ചു പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. ജീവിതം അന്നന്നത്തേക്കു മാത്രമുള്ളതാണു്. ഓരോ ദിവസത്തിന്റേയും ഓരോ മണിക്കൂറിന്റേയും ഞരമ്പുകളിലാണു് ജീവിതമെന്നു് മനസ്സിലാകുമ്പോഴേക്കു് കാലം വളരെ വൈകുന്നു.

ക്രിസ്തുവിനു് 500 കൊല്ലം മുൻപു ജീവിച്ചിരുന്ന ഗ്രീക്കു തത്വജ്ഞാനി ഹെറാക്ളിററസ് സ്വശിഷ്യന്മാരോടു ഇപ്രകാരംപറകയുണ്ടായി. നിങ്ങൾക്കു ഒരേ നദിയിൽ ഒരുസമയരണ്ടു പ്രാവശ്യം ഇറങ്ങാൻ സാധിക്കയില്ല. ഒരോ നിമിഷവും നദി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നദിയിൽ ഇറങ്ങുന്ന ആളിനും വ്യത്യാസം വരുന്നു. ജീവിതം അവസാനമില്ലാത്ത മാററത്തോടു കൂടിയതാണു്. ഇപ്പോൾ വർത്തമാനകാലം നിശ്ചയമായും ഉള്ളതുതന്നെ. ഇപ്പോഴത്തെ ജീവിതത്തിന്റെ ആസ്വാദ്യതയെ അനിശ്ചിതമായും മങ്ങിയുമിരിക്കുന്നഭാവിയിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനുള്ള ശ്രമം മൂലം നശിപ്പിക്കുന്നതെന്തിനു്? സങ്കീർത്തന കർത്താവു് 107–ാം സങ്കീർത്തനത്തിൽ പാടുന്നതു് ഇതു തന്നെ. ഈ ദിവസം ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതാണു്. ഇതിൽ നാം സന്തോഷിക്കുക. ഉഷസ്സിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള കാളിദാസന്റെ കവിതയിലും ഈ ആശയം ഭംഗിയായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ കാലത്തേയും വരുവാനുള്ള സമയത്തേയും ഒരോ ഇരുമ്പുയവനികകൊണ്ടു മറച്ചു ഇന്നത്തെ ജീവിതം സന്തോഷപ്രദമാക്കുക. നാളത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരപ്പെടേണ്ടാ.

---

could meet for only three days. It was a comparatively large group (up to 100). And a time-limit had to be imposed on the speeches. Nevertheless, discussion was helpful and instructive. Of course, theological issues can never be properly and satisfactorily discussed in large meetings In any case, the section was not expected to decide anything It only had to present to the Assembly some document, that had to be forwarded to the "Churches" for their consideration. The most important part of the Ecumenical "conversation" is precisely the replies of the "Churches." Unfortunately, only a few replies were received even on the Lund reports. It is rather difficult to say to what extent the new line of approach to the problem "Unity-Disunity" may command approval or satisfaction of the various denominations.

III. THE EASTERN ORTHODOX POSITION

Again, the Evanston Statement on Faith and Order is confined to some general points and many burning issues utterly relevant for a comprehensive "decision." The whole question of Ministry and Orders, for example, is not touched upon at all. One should look forward to the new material to be supplied by the theological commission on "Christ and the Church." The delegates of the Eastern Orthodox Churches felt contrained to dissociate themselves from the Section report and to make some comments on its main points. A special statement to this effect was read to the plenary session by Archbishop Michael, the primate of the Greek Church in North and South America. The document was prepared by a special drafting committee (Dr. Florovsky, Convener). For many "Protestants" it was an embarrassing statement. There was an unusual terminology, radical claims, etc. In fact, the spirit of the statement was reconciliatory, but in the "catholic" sense of "reconciliation." In general the "Catholic-minded" Christians, including the Orthodox, were ready to welcome the first, properly theological, section of the Section I report, but were unable to accept the rest of the document concerning the practical steps. Their reason was that the second part of the Report did not fellow logically from the first i. e. from the basic,

വേ ദ വാ യ ന ക്കു റി പ്പു ക ൾ

നാലാംസുവിശേഷം

തിങ്കൾ. വി. യോഹ: 7: 1–10

പൊതുവിൽ എല്ലാവരുടെയും അഭിപ്രായമായിട്ടുള്ളതിന് അനുകൂലിച്ചു നിൽക്കുന്നവനാണ് സുസമ്മതൻ. ആ അഭിപ്രായത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായിട്ടുള്ളത് പറയുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നവൻ അധികം താമസിയാതെ ഏകാന്തനായിത്തീരുന്നു. മാത്രമല്ല, കുറേ കഴിയുമ്പോൾ പൊതുജനശത്രുവുമായിത്തീരുന്നു.

നമ്മുടെ പ്രസംഗയോഗങ്ങളിലും മററും സഭക്ക് പുറത്തുള്ളവരെ കുററം പറയുകയും നമ്മുടെസഭയിൽ മാത്രമേ രക്ഷയുള്ളു എന്ന് ഊന്നിപ്പറയുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് സുസമ്മതനും പ്ര

theological presuppositions.

This was the main point. It is of decisive importance whether the obivious fact of a basic divergence of convictions within the World Council constituence will be taken quite seriously. There is an inner tension in the Council because there is an inner tension in the Christian Commonwealth. And probably *this* tension is *the* main "Ecumenical problem." The fact had been courageously recognized at Amsterdam Its character and implications should be carefully studied and diagnosed. One cannot avoid argument at the present. One should have patience. There are still some unexplored avenues in the Ecumenical area.

In this connection it will not be out of place to report on the new decision taken by the Faith and Order Commission at its post-Evanston sessions at MC Cormick Seminary in early September. On the initiative of Professor Albert C. Outler (Perkins School of Theology, Southern Methodist University, Dallas, Texas, formerly at Yale) and Dr. Georges Florovsky, it was decided to inaugurate a new theological commission to discuss the problem of "*Tradition and our traditions.*" This proposal was already made at Lund in 1952 by the same persons but decision was postponed. This time the commission was instituted It will work also in two sections: chairman of the European section is Prof. Skydsgaard (Copenhagen, Denmark; chairman of the American section is Prof. Outler, and vice-chairman Dr. Florovsky The Commission is expected to meet in late December this year. It is hoped that in a wider historical perspective and against the background of common beliefs and convictions it will be possible to discover a new common ground for a fruitful Ecumenical conversion on the matter of Faith and Order.

ശസ്തനുമായ പ്രസംഗകൻ. എന്നാൽ നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലുള്ള പാപത്തെപ്പററി അവർക്ക് ബോദ്ധ്യം വരുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ അത്രതന്നെ പ്രിയംകരമായിത്തീരുവാൻ പ്രയാസമാണ്.

എന്നാൽ പാപബോധവും പശ്ചാത്താപവും വന്നിട്ട് ദൈവാശ്രയത്തിനുള്ള സന്നദ്ധതയുണ്ടാവുകയല്ലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ നമുക്കാവശ്യം?

ചൊവ്വാ: വി. യോഹ: 7: 10—13

തന്നിൽ വിശ്വസിക്കാത്തവരും തന്റെ ചിന്താഗതിയുമായി അനുകൂലിക്കാത്തവരുമായ സ്വസഹോദരന്മാരുടെ കൂടെ യെറുശലേമിൽ പോയാൽ, തനിക്ക് യരുശലേം ജനതയോട് പറയാനുള്ളത് പറയുവാൻ സാധിക്കയുമില്ല; താൻ പറയുന്നത് സഹോദരന്മാർക്ക് നീരസമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. താൻ രഹസ്യത്തിൽ പോയതിന്റെ ഒരു പ്രധാനകാരണമിതത്രേ.

നമ്മുടെ ഇടയിലും ക്രിസ്തീയമായ വിധത്തിൽ ജീവിപ്പാനും സേവിപ്പാനുമാഗ്രഹിക്കുന്നയെത്രയെത്ര പേരാണ് സ്വ"സഹോദ"രന്മാരുടെ ആദർശങ്ങൾക്കും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും വിധേയരായി അധഃക്രൈസ്തവമായ ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങളെ സ്വീകരിച്ച് ജീവിച്ചുവരുന്നത്!

മനുഷ്യന്റെ പാപത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെപ്പററി എല്ലായ്പോഴും ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ രണ്ടു അഭിപ്രായമുണ്ടാകും (7: 12). പക്ഷേ നല്ലയഭിപ്രായമുള്ളവർപോലും പൊതുജനങ്ങളെ പേടിച്ച് (7: 13) അതിനെ പ്രാവർത്തികമാക്കാതിരിക്കുന്നതിലാണ് സങ്കടം.

ബുധൻ. വി. യോഹ: 7: 14—18

എട്ടുദിവസം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന പെരുന്നാളിന്റെ നാലാം ദിവസം താൻ പെട്ടെന്ന്, തന്റെ പിതാവിന്റെ ആലയത്തിൽ, അധികാര സ്ഥലത്തു നിന്നുകൊണ്ട് ന്യായപ്രമാണവ്യാഖ്യാനം ആരംഭിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രികളിൽ നിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല, സ്വായത്തമായി പിതാവിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനത്തെയാണ് താൻ അവക്ക് നൽകുന്നതെന്ന് അവർ പരോക്ഷമായി സമ്മതിക്കുന്നു. (7. 15)

ദൈവഹിതം യഥാർത്ഥമായി അറിയുവാൻ കഴിയുന്നത് അനുസരിക്കുവാൻ ആദ്യമേ സന്നദ്ധതയുള്ളവനു മാത്രമാണ്. ദൈവഹിതം അറിഞ്ഞതിനു ശേഷം അതിനെ അനുസരിക്കണമോ വേണ്ടയോ എന്ന് തീരുമാനിക്കാം എന്ന് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് അതിനെ ആരായുന്നവർക്കാണ് ദൈവേഷ്ടമെന്താണെന്നറിയുവാൻ പലപ്പോഴും പ്രയാസമുണ്ടാകുന്നത്.

ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യങ്ങൾ സഫലീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി സ്വജീവിതത്തെ സദാ സമർപ്പണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനു പ്രകൃതിയിലും പക്ഷിജാലങ്ങളിലും പാവങ്ങളുടെകരച്ചിലിലും പഠിപ്പില്ലാത്തവരുടെ പറച്ചിലിലുമൊക്കെ ദൈവഹിതം കാണുവാനും കേൾക്കുവാനും കഴിയും.

വ്യാഴം. വി: യോഹ. 7: 14—24

ദൈവഹിതം പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുള്ളതു് യഹൂദന്മാരിൽ പലർക്കും ഉള്ള ആഗ്രഹമായിരുന്നു— അഥവാ അതാണ് തങ്ങളുടെ ജീവിതോദ്ദേശമെന്ന് അവർ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ ദൈവഹിതം മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണത്തിലാണുള്ളതെന്നും അവരെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനംകൊണ്ട് ആ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ ആത്മീയാർത്ഥത്തെ ആച്ഛാദനം ചെയ്യുകയാണ് യഹൂദമതശാസ്ത്രികൾ ചെയ്തിരുന്നത്. ആ അർത്ഥത്തെ അനാച്ഛാദനംചെയ്യുവാൻ താൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, അവരുടെ കപടാധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതത്തിനു് അടിയിളക്കമുണ്ടാകുകയും, തങ്ങളുടെ സുരക്ഷിതത്വബോധ (sense of security) ത്തെ അപായത്തിലാക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യനെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതാണ് തങ്ങളുടെശ്രേയസ്സിനുനല്ലതെന്ന് പലരും ഉള്ളിൽകരുതുകയും ചെയ്യുന്നു.

സുരക്ഷിതത്വ ബോധമില്ലാതെ മനുഷ്യന് ജീവിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. എന്നാൽ അന്തഃപ്രജ്ഞാസ്ഥിതമായ പാപബോധം മൂലം ഈ സുരക്ഷിതത്വബോധത്തിന്ന് എല്ലാവർക്കും കോട്ടം തട്ടിയിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ അതിനെ ബഹുവിധമായ സ്വയം നീതീകരണങ്ങ (Rationalisations) ളെകൊണ്ട് മറച്ച്, കപടസുരക്ഷിതത്വബോധത്തോടുകൂടെ ജീവിക്കുന്ന നമുക്കും നമ്മുടെ പാപങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവരോട് കോപം ജ്വലിക്കുകയില്ലേ?

വെള്ളി. വി: യോഹ. 7: 19—24

മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണപ്രകാരം എട്ടാം ദിവസം എല്ലാ യഹൂദശിശുക്കളും ചേലാ കർമ്മം ചെയ്യപ്പെടണം— അന്ന് ശാബതായിരുന്നാൽപ്പോലും അതായതു് ശാബതാചരണത്തേക്കാൾ ഉയർന്ന ഒരു കല്പനയാണ് ചേലാകർമ്മ കല്പന. അതെന്തുകൊണ്ടാണ്? മനുഷ്യന്റെ പാപത്തെ നീക്കി അവനെ "മുഴുവനും സുഖപ്പെടുത്തു"വാൻ (രക്ഷിക്കുക എന്ന പദത്തിനു് പൂർണ്ണനാക്കുക എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്.) വരുവാനിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷയുടെ ഒരു മുൻ കുറിയായിട്ടാണ് ചേലാകർമ്മം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്നത്. ആ രക്ഷ ഇതാ വന്നു കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതിന്റെ അടയാളമായിട്ടാണ് താൻ ശാബതുദിവസത്തിൽ മുപ്പത്തിയെട്ടുവർഷം രോഗം പിടിച്ചു കിടന്നവനെ സൗഖ്യമാക്കിയതു്. എന്നാൽ ആ രക്ഷയേയും രക്ഷകനേയും കാണുവാൻ കഴിവില്ലാതെ, അവനെ ഭൂതബാധിതനെന്നു പറഞ്ഞു് അപലപിക്കുകയും അവനെ കൊലപ്പെടുത്തുവാനുദ്യമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യഹൂദന്മാരെ നാം ന്യായം വിധിക്കുന്നതു് നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേക്ക് തന്നെ ആദ്യം ഒന്ന് നോക്കിയിട്ട് വേണമേ.

ശനി: വി. യോഹ: 7. 25—30

നമ്മുടെ പീസ്‌ലീഗിന്റെ ഉപവാസത്തെപ്പററി പലർക്കുമുള്ള ചിന്താഗതിയും ഈ വേദവിഭാഗത്തിൽ കാണുന്ന ചിന്താഗതിയും തമ്മിൽ അത്യധികം ആനുകൂല്യം ഉണ്ട്. ഒരൊററ വാചകത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ "ദൂരെ മാറിനിന്നു് അഭിപ്രായം പറയുക." എന്നതാണതു്. "അവർ ചെയ്യുന്നതു് വെറും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനമാണ്" ഇതായിരുന്നു ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായഗതി. കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ "ഇർവിൻ പ്രഭു വിചാരിച്ചിട്ടു് സാധിക്കാത്ത കാര്യം ഈ കൊച്ചു പയ്യന്മാരാണോ നടത്തുവാൻ പോകുന്നതു്?" എന്നായി. അതും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ "നല്ലകാര്യമാണ് അവർ ചെയ്യുന്നതു്, പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ടോ മറേറാ സ്ഥാനത്തുള്ളവരുടെ മനസ്സു മാറുവാൻ പോകുന്നോ?" എന്നായി.

മററുള്ളവരുടെ പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷ നാം സ്വയം വഹിച്ച്, സ്വജീവിതങ്ങളെ ദഹനബലിയായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുകയെന്നതാണ് ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. നമ്മുടെ സഭയുടെ 45 സംവത്സരത്തെ ചരിത്രത്തിലെ സുവർണ്ണവാരങ്ങളാണ് ഈ കഴിഞ്ഞ രണ്ടാഴ്ചകൾ. അതു് നമ്മുടെ സഭക്കു് പുതിയ ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള ചവിട്ടുപടിയായി തീരുവാൻ ദൈവം നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

Licence No. 498 Dated 20-8-1946 Reg. M. 5268

THE CHURCH WEEKLY

പീസ് ലീഗിന്റെ ഉപവാസയജ്ഞം

യൂത്ത് ക്രിസ്ത്യൻ കൌൺസിൽ ഓഫ് ആക്ഷന്റെ കറന്റ് അഫയാർസ് കമ്മിററിയുടെ ഒരു പ്രസ്താവന

I

മലങ്കര സുറിയാനിസഭയിലെ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി പീസ് ലീഗ് ഉപവാസയജ്ഞം പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ അതിന്റെ ക്രൈസ്തവമോ അക്രൈസ്തവമോ ആയ സ്വഭാവത്തെപ്പററി ചൂടുപിടിച്ച വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തി വരുന്നതായറിയുന്നു! ഇതു പൊതുജനശ്രദ്ധയെ യഥാർത്ഥ പ്രശ്നത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നതിനു മുഖാന്തരമായിത്തീരുകയില്ലേ എന്നു ഞങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നു. ഇന്നു രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും കണ്ടുവരാറുള്ള നിരാഹാര സത്യാഗ്രഹവുമായി ഉപവാസയജ്ഞത്തെ കൂട്ടിഘടിപ്പിക്കുന്നതു പൊതുജനമനസ്സിൽ ഒരു ചിന്താക്കുഴപ്പം ഉളവാക്കുന്നതിനു കാരണമായിത്തീർന്നേക്കാം.

പീസുലീഗുകാരുടെ ഉപവാസയജ്ഞം അതിൽ തന്നെ അക്രൈസ്തവമെന്നോ അക്രമപരമെന്നോ സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. നേരേ മറിച്ച് ആയതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയമായ ആദർശത്തെപ്പററി നാം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഇസ്രയേൽ ജനതയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ദുർഘടസന്ധികളിലൊക്കെയും എസ്രാ, നെഹെമിയ, ദാനിയേൽ, യോവേൽ. എന്നീ പ്രവാചകന്മാർ ഒന്നടങ്കം ഉപവസിക്കണമെന്ന് ഒരാഹ്വാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണാം. "സീയോനിൽ കാഹളമൂതുവിൻ, ഒരു ഉപവാസം നിയമിപ്പിൻ, സഭായോഗം വിളിപ്പിൻ ജനത്തെ കൂട്ടിവരുത്തുവിൻ, പൈതങ്ങളേയും മുലകുടിക്കുന്നവരേയും ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുവിൻ, മണവാളൻ മണവറയും മണവാട്ടി ഉള്ളറയും വിട്ടു പുറത്തു വരട്ടെ. യഹോവയുടെ ശുശ്രൂഷകന്മാരായ പുരോഹിതന്മാർ ഭൂമുഖത്തിന്റേയും, യാഗപീഠത്തിന്റേയും മദ്ധ്യേ കരഞ്ഞും കൊണ്ടു യഹോവേ നിന്റെ ജനത്തോടു ക്ഷമിക്കേണമേ. ജാതികൾ അവരുടെമേൽ വാഴുവാൻ തക്കവണ്ണം നിന്റെ അവകാശത്തെ നിന്ദയ്ക്കു ഏല്പിക്കരുതേ. അവരുടെ ദൈവം എവിടെയെന്നു ജാതികളുടെയിടയിൽ പറയുന്നതെന്തിന് എന്നിങ്ങനെ പറയട്ടെ". (യോവേൽ 2: 15 – 17) ഇന്നു സഭയിലും ഇപ്രകാരം ഒരു പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തെയല്ലേ നാം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്?

സഭയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും ധാർമ്മികമായ വീഴ്ചതാഴ്ചകളിൽ ഞങ്ങൾ അന്യപ്പെട്ടവരല്ലെന്നു വിനയപൂർവം ദൈവസന്നിധിയിൽ സമ്മതിക്കുകയാണ് ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ ചെയ്യുന്നത്. ദാനിയേൽ പ്രവാചകൻ പറയുന്നു. "ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ നിമിത്തവും ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ അകൃത്യങ്ങൾ മൂലവും യരുശലേമും നിന്റെ ജനവും ഞങ്ങൾക്കു ചുററുമുള്ള എല്ലാവർക്കും നിന്ദയായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ദൈവമേ, അടിയന്റെ പ്രാർത്ഥനയും യാചനകളും കേട്ടു ശൂന്യമായിരിക്കുന്ന നിന്റെ വിശുദ്ധമന്ദിരത്തിന്മേൽ കർത്താവിൻ നിമിത്തം തിരുമുഖം പ്രകാശിപ്പിക്കുമാറാകണമേ" അവർ നിന്ദാവിഷയമായി തീർന്നു എന്നതിൽ പരമായി തങ്ങൾക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദൈവനാമം നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന ചിന്തയാണ് പ്രവാചകൻ പ്രധാനമായി പ്രകടമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ ദാനിയേൽ അറിഞ്ഞിരുന്നതായ ദൈവനാമം അബ്രഹാമിന്റേയും ഇസ്ഹാക്കിന്റെയും, യാക്കോബിന്റെയും ദൈവമായി ഇസ്രയേൽ ജാതിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ വെളിപ്പെട്ട യഹോവയുടെ മഹിമയത്രേ. നാമോ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖത്തു വെളിപ്പെട്ട ദൈവതേജസ്സിനാൽ" അറിയപ്പെടുന്ന ദൈവസ്നേഹത്തിനത്രേ നിന്ദ വരുത്തുന്നത്. സഭയിൽ വ്യവഹാരത്തിന്റെയും മററും ഫലമായി തങ്ങൾ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മശിഹായുടെ തിരുനാമം അക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ എത്രയധികമായി നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന ചിന്തയല്ലേ ഈ അവസരത്തിൽ നമ്മിൽ പ്രകടമാകേണ്ടതു? ഈദൃശമായ വിപൽസന്ധികളിൽ പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും ആയിരുന്നല്ലോ വിശുദ്ധന്മാർ അവലംബിച്ച ഉപാധികൾ.

—o—

Printed and Published by N. M. Abraham B. A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam.